

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Molík reality s.r.o.**, se sídlem Okružní 3407/11, 434 01 Most, IČ: 227 97 599, zastoupen společností GOODWILL PARTNER, s.r.o., daňovým poradcem, se sídlem U dubu 694/48, Praha 4 – Braník, IČ: 268 46 616, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1 – Malá Strana, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. MF-8132/2025-3902-7,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. MF-8132/2025-3902-7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního analytického úřadu ze dne 20. 12. 2024, č.j. FAU-151201/2024/032 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „AML zákon 2020“), ve výroku II. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2020, výroku III. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

1 písm. a) téhož zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2021 do 30. 4. 2024 (dále jen „AML zákon 2021“), ve výroku IV. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2021 a ve výroku V. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.400.000 Kč.

- [2] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s požadavky vyplývajících z cíle právní úpravy a práva EU. Dále namítl nesprávnost napadeného rozhodnutí a rovněž to, že kontrolní a rozhodovací procesy neodpovídaly požadavkům spravedlivého řízení. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem nezohlednil, že ačkoliv přistupoval žalobce k právním názorům správního orgánu I. stupně v době kontroly submisivně a nepolemizoval s nimi (viz blíže třetí žalobní bod), objektivně konstatace správního orgánu I. stupně o domnělém porušování zákona ze strany žalobce nebyly v některých podstatných ohledech věcně správné, resp. bylo namístě o nich důvodně pochybovat. Namítl, že rovněž nebylo zohledněno, že kontrolní protokol č.j. FAU-108463/2023/032 ze dne 11. 8. 2023 (dále jen „kontrolní protokol“) není správný a není způsobilým podkladem pro závěry o protiprávní činnosti žalobce, že vadami i trpělo na kontrolu navazující správní řízení přestupkové, že v prvostupňovém rozhodnutí byly učiněny nesprávné závěry o protiprávní činnosti žalobce a že uložená sankce není přiměřená. Dále zde upozornil na to, že správní orgán i po vydání napadeného rozhodnutí pokračoval v činnostech, kterými bránil ve výkonu práv žalobce, když mu za rozumných podmínek neumožnil ve lhůtě pro podání žaloby nahlížení do spisu, ani ze spisu neposkytl kopii.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobce uplatnil velké množství námitek ohledně nesprávnosti kontrolního protokolu. K porušení povinnosti identifikace klienta podle ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) AML zákona při vzniku obchodního vztahu na základě Smlouvy o realitním zprostředkování dne 13. 9. 2019 se společností Nový domov Úpohlavy, jejímž jménem při vzniku obchodního vztahu jednal pan O. R., žalobce namítal, že správním orgánem citované předpisy nestanoví povinnost formalizovaného dotazníku AML. Dále namítal, že uzavřením předmětné smlouvy nevznikl obchodní vztah dle ustanovení § 54 odst. 7 AML zákona, neboť jím byly dány toliko předpoklady ke vzniku obchodního vztahu dle relevantní právní úpravy. Namítl, že fyzická osoba, p. O. R., nejednala jménem obchodní společnosti, ale jménem jejího statutárního orgánu, a proto žalobce z hlediska dikce právní normy správně do dotazníku, vyplňovaného nad striktní rámec zákonné povinnosti, uvedl údaje o statutárním orgánu, a údaje o p. R. uchoval z důvodu ochrany osobních údajů odděleně. Dále namítal, že ověřil obchodní firmu nebo název právnické osoby, včetně odlišujícího dodatku nebo dalšího označení, její sídlo, IČ a u fyzické osoby, která je členem jejího statutárního orgánu, údaje k zjištění a ověření její totožnosti. Rovněž namítl, že obchodní vztah ve smyslu příslušných ustanovení AML zákona vznikl později, nebo takový vztah nevznikl nikdy, jak se domníval žalobce a došlo pouze k uskutečnění obchodů mimo obchodní vztah, ke kterým žalobce provedl příslušné identifikace a kontroly. Dále namítal, že nebyl povinen do dotazníku uvést informaci, že p. R. není PEP nebo sankcionovanou osobou. Namítl, že správní orgán I. stupně výslovně uznal, že žalobce provedl identifikaci klienta a vyhotovil AML dotazník v průběhu obchodního vztahu, a to při obchodu realizovaném na základě Smlouvy o realitním zprostředkování ze dne 25. 9. 2020, v jehož rámci jménem společnosti Nový domov Úpohlavy jednala fyzická osoba p. R., nikoli při jeho vzniku dne 13. 9. 2020. Uzavřel, že správní orgán opomenul, že dne 13. 9. 2020 nevznikl obchodní vztah ve smyslu ustanovení § 54 odst. 7 AML zákon, ale pokud by takový obchodní vztah vznikl, stalo by se tak nejdříve dne 25. 9. 2020.

- [4] K porušení povinnosti identifikace klienta podle ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona týkající se více případů, žalobce nad rámec výše uvedeného namítl, že správním orgánem citované předpisy nestanoví povinnost uvádět osobní údaje o pověřenci klienta v rezervační smlouvě. Ze zákona tak žalobce nebyl striktně povinen do AML dotazníku a rezervačních smluv uvádět správním orgánem specifikované údaje. Namítal rovněž, že správní orgán interpretoval ustanovení § 8 odst. 4 AML zákona nesprávně.
- [5] Ke zjištění, že žalobce u některých obchodů porušil povinnost kontroly klienta podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AML zákona v rozsahu ustanovení § 9 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 6 písm. a) téhož zákona, žalobce namítal, že dotazník AML není zákonem stanovenou povinnou formou kontroly klienta, resp. nemá povinně stanovené náležitosti a strukturu. Proto není možné dle žalobce brát pro účely rozhodování správního orgánu za relevantní, co a v jaké části dotazníku AML pracovníci a spolupracovníci žalobce zaznamenali. Za podstatné označil, že měl potřebné údaje zaznamenány, byť mimo formalizovaný dotazník AML.
- [6] Ke zjištění, že u některých obchodů předložil správnímu orgánu I. stupně v průběhu kontroly výpisy z obchodního rejstříku, které obsahovaly údaje platné později, nežli měl žalobce provést identifikaci a kontrolu klienta, žalobce namítl, že protokol nebere ohled na skutečnost, že pozdější informace, dokumenty a výpisy nejsou relevantní pro účely úvah o nesprávnosti postupu žalobce. Uvedl, že skutečnost, že prováděl v některých případech i kontroly pozdější, následné a opakované, není jednáním nesprávným nebo protiprávním, ale vypovídá naopak o vyšším standardu kontrol klienta a o bdělosti žalobce.
- [7] K argumentu, že je „*velmi důležité skutečného majitele vždy bez pochyby zjistit*“, žalobce namítl, že materiálně zjistil skutečného majitele klientů – právnických osob. Pokud by tomu tak nebylo, resp. měl by o tom pochybnosti, postupoval by podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) AML zákona.
- [8] Ke zjištění, že porušil povinnost kontroly klienta podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AML zákona v rozsahu ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), b), c) a e) téhož zákona, žalobce namítal, že protokol opomíjí, že žalobce kontroly provedl, ale pouze je nedokladoval formou odpovídající názoru správního orgánu. Předmětná ustanovení AML zákona dle žalobce nestanoví formální předpoklady a náležitosti průběhu kontroly.
- [9] K argumentaci, že žalobce provedl kontrolu klienta společnosti Meridius REAL a vyhotovil AML dotazník až při podpisu smlouvy o koupi nemovitých věcí, nikoli před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah na základě rezervační smlouvy, kdy bylo zřejmé, že obchod dosáhne hodnoty 15.000 EUR a vyšší, žalobce namítl, že uzavření rezervační smlouvy nemůže být *per definitionem* obecně považováno za obchod mimo obchodní vztah a že samo uzavření takové smlouvy není uzavřením obchodního vztahu ve smyslu příslušných zákonných ustanovení. Namítl, že v daném případě se obchod uskutečnil uzavřením smlouvy o koupi nemovitých věcí, spojené s transferem finančních prostředků. Dle žalobce jsou z hlediska právní úpravy AML obchody s nemovitostmi, nikoliv uzavírání rezervačních smluv.
- [10] K argumentaci, že žalobce nedostatečně zjišťoval původ prostředků tam, kde kupující uvedl, že prostředky pocházejí z dědictví a prodeje majetku, žalobce namítal, že protokol opomíjí, že žalobce vyhodnocoval skutečnosti ve vzájemných souvislostech a že postupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. f) AML zákona. Dle žalobce nebylo na správním orgánem sporovaných transakcích objektivně podezřelých indicií; kontrola klienta nevykázala

anomálie. A proto nebylo důvodu pochybovat o tom, zda skutečný původ majetku odpovídá tomu, co klient uvádí. Zdůraznil, že opatření ke zjištění původu majetku mají být přiměřená i v rámci obchodního vztahu s politicky exponovanou osobou, tím spíše v případě obchodu zaměstnankyně poskytovatele služeb v oblasti obchodu elektřinou (CENTROPOL). Uvedl, že pokud by u klientů, kteří jsou zaměstnanci, systematicky ve všech případech vyžadoval doklázat dokumenty o skladbě prostředků z dědictví, úvěru a prodeje majetku, a tyto archivovat, shromažďoval by osobní údaje nezákonně. Je totiž oprávněn tak činit pouze v rozumně odůvodněných případech.

- [11] K argumentaci, že ve smlouvě o koupi nemovitých věcí, která byla uzavřena dne 27. 10. 2021 mezi P. M., coby stranou prodávající, a panem N. a paní N., coby stranou kupující, je uvedena kupní cena ve výši 2.100.000 Kč, přičemž v rezervační smlouvě byla za tytéž nemovitosti stanovena kupní cena ve výši 3.650.000 Kč, žalobce namítl, že v tomto ohledu jde protokol zcela mimo rámec právní úpravy AML.
- [12] Ke zjištění, že žalobce porušil povinnost podle ustanovení § 21a odst. AML zákona, resp. ustanovení § 21a odst. 3 téhož zákona, neboť hodnocení rizik pravidelně neaktualizoval, jelikož hodnocení rizik žalobce je ze dne 4. 9. 2018, žalobce namítl, že v uvedeném časovém období nebylo objektivního důvodu k aktualizaci hodnocení rizik, neboť rizika zůstávají od roku 2018 materiálně stejná. Dle žalobce změna právní úpravy, která byla v mezidobí provedena, nemá vliv na existenci rizik ani na jejich hodnocení. Ostatně ani protokol neuvádí, v jakém ohledu by podle názoru správního orgánu změna právní úpravy měla mít materiální dopad na změnu rizik.
- [13] Žalobce dále namítal, že sám protokol uvádí, že protokolem konstatovaná porušení právních předpisů odrážejí toliko subjektivní „*názor pracovníků kontrolního orgánu utvořený na základě vyhodnocení podkladů a dalších informací získaných v souvislosti s kontrolou.*“ Namítl, že kontrolní postup probíhal nesprávně, neodpovídal požadavkům kontrolního řádu, přičemž odkazované podklady neumožňují učinit objektivní zjištění či závěry. Kontrolní protokol proto žalobce označil za nesprávný. Namítl, že by nemělo být odhlédnuto od skutečnosti, že žalobce své povinnosti plnil, jak považoval za správné, a že neměl důvodu se rozumně domnívat, že by právo porušoval.
- [14] Ve třetím žalobním bodu žalobce uvedl, že proti nesprávnému kontrolnímu protokolu nepodal námitky, neboť vycházel z přesvědčení, že, když je sám součástí kontrolního systému státu v oblasti AML, není jeho úkolem prvotně brojit proti názorům státního kontrolního orgánu, ale že jeho cílem je implementovat, co mu je autoritativně předkládáno, a zajistit tak koherenci kontrol AML prováděných v jurisdikci České republiky. Toho si byl správní orgán I. stupně vědom, stejně jako toho, že kontrolní protokol není věcně správný, a proto přípisem ze dne 26. 9. 2023, č.j. FAU-158863/2023/032, ve vypořádání námitek proti kontrolním zjištěním, uvedl, že dne 29. 8. 2023 mu byl žalobcem doručen dokument a že posouzením skutečného obsahu dospěl k nesprávnému závěru, že sdělení uvedená v bodech 2, 4, 5, 6 a 7 jsou námitkami proti kontrolním zjištěním uvedeným v kontrolním protokolu. Ani proti tomuto přípisu pak žalobce nenamítal nesprávnost postupu správního orgánu.
- [15] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nesprávnost prvostupňového rozhodnutí. Namítl, že správní orgán I. stupně adekvátně ve svém rozhodnutí nezohlednil vyjádření žalobce ze dne 13. 12. 2023, v němž tento submisivně uvedl, že povinnosti jsou již delší dobu z jeho strany řádně a striktně plněny podle (objektivně nesprávného) výkladu správního orgánu, přičemž upozornil na to, že v regionu, kde působí, je jednou z mála realitních

kanceláři, která se opravdu snaží a klade velký důraz na plnění povinností. Namítl, že správní orgán naopak uvedenou submisivitu přičetl žalobci k tíži, když v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že absence věcných námitek znamená uznání a nesporný charakter vytýkaných pochybení. Dále namítl, že prvostupňovým rozhodnutím byla dále zcela nesprávně posouzena otázka míry sankce, když správní orgán dle žalobce nesprávně opřel své úvahy dominantně o konstataci obratu žalobce, který ale nesvědčí ekonomickému skutečnému výsledku podnikání žalobce. Dle žalobce bylo na žalovaném, aby nesprávnosti prvostupňového rozhodnutí napravil, což se nestalo.

- [16] V pátém žalobním bodu žalobce namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný nesprávně přisvědčil nesprávným skutkovým závěrům a zjištěním uvedeným v kontrolním protokolu a nesprávně převzatým do prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný dle žalobce nesprávně opomenul provést kritický přezkum kontrolního protokolu a prvostupňového rozhodnutí. Rovněž pak žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku přiměřenosti uložené sankce, resp. tuto dle žalobce zcela opomenul. Dle žalobce nelze individualizaci sankce zaměňovat ani ztotožňovat s kritériem její přiměřenosti. Žalovaný podle žalobce zcela opomenul skutečnost, že žalobce cíle boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu neohrozil, stejně jako skutečnost, že hodnota obchodu spočívajícího toliko v uzavření rezervační smlouvy nemůže být oceněna v částce hodnoty prodávané nemovitosti. Dle žalobce pak nešlo o to, zda výpočet sankce provedený v prvostupňovém rozhodnutí je logicky možný, ale o to, zda byl proveden v souladu s konkrétními předpisy a cílem právní úpravy atd. Dále namítal, že by se nemělo vycházet při stanovení sankce pouze z vykázaného čistého zisku. Žalovaný pak opomněl, že výše sankce představuje sama významný podíl z vlastního jmění žalobce, a tím spíše z hodnoty jeho dlouhodobého majetku, kdy odpovídá cca 1/5 majetku žalobce. Tato sankce tak má dle žalobce zjevně způsobilost likvidačního dopadu. Uzavřel, že v daném případě nebyl objektivně důvod odmítnout uskutečnění obchodu nebo odmítnout dokonce navázání obchodního vztahu, ani oznámit podezřelý obchod podle ustanovení § 18 AML zákona, když žalovaný ani neuvedl, který obchod či obchody jím měly být považovány za podezřelé ve smyslu právní úpravy AML.
- [17] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhoval její zamítnutí. Předně uvedl, že žalobce v odvolacím řízení brojil jen proti výši uložené pokuty a rozporoval naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021 spočívajícího v nesplnění oznamovací povinnosti uvedené v ustanovení § 22 odst. 1 AML zákona 2021. S těmito odvolacími námitky se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Uvedl, že námitky spojené s obsahem kontrolního protokolu žalobce poprvé uplatnil až v podané žalobě.
- [18] K namítané nesprávnosti kontrolního protokolu žalovaný nejprve obecně uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení v prvním a druhém stupni žalobce nepředložil nové důkazy a skutečnosti, byť mu v tom objektivně nic nebránilo. Pokus žalobce o zpochybnění obsahu kontrolního protokolu až v rámci žaloby proto označil žalovaný za nepřipustný, neboť soud nenahrazuje činnost správních orgánů. Dále uvedl, že je přesvědčen, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě věrohodnou skutkovou verzi, která by obsah kontrolního protokolu vyvrátila, nepředestřel.
- [19] K porušení povinnosti identifikace klienta při vzniku obchodního vztahu se společností Nový domov Úpohlavy s.r.o. žalovaný uvedl, že žalobce přehlíží, že za tento skutek nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku nesplnění povinnosti při identifikaci klienta dle

ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) AML zákona 2020, jak je patrné z výroků prvostupňového rozhodnutí.

- [20] K porušení povinnosti identifikace klienta podle ustanovení § 7 AML zákona žalovaný uvedl, že souhlasí s tím, že AML zákon 2020 ani AML zákon 2021 nestanoví povinnost formalizovaného AML dotazníku, nicméně AML zákon v obou rozhodných zněních vyžadoval, aby povinná osoba zaznamenala, že splnila povinnost identifikace (ustanovení § 7 AML zákona) a kontroly klienta (ustanovení § 9 AML zákona) a údaje a doklady získané v rámci splnění těchto povinností uchovávala po dobu 10 let způsobem, který zajistí jejich průkaznost (ustanovení § 16 AML zákona). Vzhledem k tomu, že žalobce předložil při kontrole pouze AML dotazníky, správní orgán I. stupně z nich při svém rozhodování vycházel. Dále uvedl, že ani kontrolní protokol ani prvostupňové rozhodnutí nikde neuvádějí, že by žalobce porušil povinnost uvádět osobní údaje o pověřenci klienta v rezervační smlouvě. Kontrolní protokol a prvostupňové rozhodnutí uvádějí, že žalobce v několika případech nezaznamenal identifikační údaje právnické osoby (název, sídlo, IČO) a jejího statutárního orgánu (jméno, příjmení, rodné číslo a pohlaví, místo narození, trvalý nebo jiný pobyt, státní občanství, údaje o dokladu totožnosti), např. dne 1. 6. 2021 při uzavření rezervační smlouvy se společností Meridius REAL, s.r.o. [srov. str. 14 až 15 kontrolního protokolu a výrok III. písm. c) bod 6) prvostupňového rozhodnutí], avšak žalobce proti zjištěním v kontrolním protokolu nepředestřel jinou skutkovou verzi reality, která by obsah protokolu vyvrátila. Dále uvedl, že rozsah vyžadovaných identifikačních údajů a způsob identifikace je (byl) stanoven v ustanovení § 5 AML zákona 2020 a 2021. V žalobě žalobce neuvedl, jaké údaje k zaznamenání po něm FAÚ vyžadoval nad rámec zákona. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobce nerozlišuje mezi zněním AML zákona 2020 a AML zákona 2021, srov. ustanovení § 8 odst. 4 v obou zněních.
- [21] K porušení povinnosti identifikace klienta podle ustanovení § 9 AML zákona žalovaný, pokud jde o nesplnění povinnosti kontroly před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah se společností Meridius REAL, s.r.o., uvedl, že podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bodu 1. AML zákona 2021 je povinná osoba povinna provést kontrolu klienta nejpozději v době, kdy je zřejmé, že hodnota obchodu mimo obchodní vztah dosáhne hodnoty 15.000 EUR a vyšší. Žalobce byl proto povinen provést kontrolu tohoto klienta již při uzavření rezervační smlouvy dne 1. 6. 2021, kterou se tato společnost zavázala k uzavření kupní smlouvy na koupi pozemku a stavby občanské vybavenosti za cenu 8.990.000 Kč (srov. čl. VI odst. 1 rezervační smlouvy ze dne 1. 6. 2021), neboť již v tomto okamžiku bylo zřejmé, že hodnota obchodu přesáhne 15.000 EUR. S odkazem na ustanovení § 4 odst. 1 AML zákona 2021 žalovaný uvedl, že není správný názor žalobce, že uzavření rezervační smlouvy nemůže být z definice obecně považováno za obchod mimo obchodní vztah.
- [22] K nesplnění povinnosti kontroly klienta zahrnující přezkoumání peněžních zdrojů dle ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona 2021 u obchodu uskutečněného na základě rezervační smlouvy ze dne 14. 7. 2001 (koupě domu za cenu 13.500.000 Kč) uzavřené se zájemci J. Š., nar. X, a K. Š., nar. X, žalovaný uvedl, že FAÚ v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlil, proč neměl za prokázané, že žalobce nepřezkoumal zdroj peněžních prostředků v daném obchodu v částce ve výši 4.500.000 Kč (srov. odst. 205 prvostupňového rozhodnutí).
- [23] K námitce ohledně postihu mimo rámec úpravy AML stran smlouvy o koupi nemovitých věcí, která byla uzavřena dne 27. 10. 2021 mezi p. M. a p. a pí. N., žalovaný uvedl, že žalobce přehlíží, že nebyl potrestán za rozpor mezi kupní cenou uvedenou v rezervační a kupní smlouvě, ale za to, že neprovedl kontrolu klienta dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1.,

když nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 AML zákona 2021 tím, že nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se tento obchod týkal a neodůvodnil přiměřenost rozsahu kontroly klienta a nedoložil způsob jejího provádění.

[24] K námitce týkající se aktualizace hodnocení rizik žalovaný uvedl, že FAÚ nevedl se žalobcem řízení o přestupku pro porušení povinnosti dle ustanovení § 21a odst. 4 AML zákona 2020, resp. dle ustanovení § 21a odst. 3 AML zákona 2021.

[25] K žalobnímu bodu týkajícímu se výše uložené pokuty žalovaný odkázal na bod 3. 3. napadeného rozhodnutí (str. 8 až 10) s tím, že je přesvědčen, že se FAÚ zabýval všemi zákonnými hledisky při ukládání pokuty za spáchané přestupky. Uvedl, že žalobce v žalobě blíže nezřejmil, proč ohledně tvrzeného likvidačního dopadu uložené pokuty usuzuje jen na základě porovnání výše svého dlouhodobého majetku, ale nikoliv v porovnání se svými celkovými aktivy.

[26] Při ústním jednání konaném před soudem dne 30. 10. 2025 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.

[27] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti

[28] Dne 27. 10. 2022 byla u žalobce zahájena kontrola dodržování povinností stanovených AML zákonem 2020 a 2021. O provedené kontrole byl dne 11. 8. 2023 vyhotoven protokol o kontrole č.j. FAU-108463/2023/032. Správní orgán I. stupně posoudil skutečný obsah podání ze dne 29. 8. 2023 zaevidovaného pod č.j. FAU-153215/2023/02 jako námítky proti kontrolním zjištěním uvedeným v kontrolním protokolu. Tyto byly následně vyřízeny dokumentem s názvem Vypořádání námitek proti kontrolním zjištěním, č.j. FAU-158863/2023-032 ze dne 26. 9. 2023. Následně bylo dne 11. 10. 2023 se žalobcem zahájeno řízení o přestupku.

[29] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2024, č.j. FAU-151201/2024/032, byl žalobce:

- ve výroku I. uznán vinným ze spáchaní přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) AML zákona 2020, kterého se dopustil tím, že jako osoba oprávněná ke zprostředkování obchodu s nemovitostmi, tj. povinná osoba dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) AML zákona:
 - a) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) a b) AML zákona, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 3 téhož zákona [dále je zde pod bodem 1) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];
 - b) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) a b) AML zákona, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 3 a § 8 odst. 4 téhož zákona [dále jsou zde pod body 2) a 3) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce];
 - c) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EU, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 2 AML zákona, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 3 téhož zákona [dále jsou zde pod body 4) až 6) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce];

d) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 3 AML zákona [dále jsou zde pod body 7) až 10) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce].

- ve výroku II. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2020, kterého se dopustil tím, že jako osoba oprávněná ke zprostředkování obchodu s nemovitostmi, tj. jako povinná osoba dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) AML zákona, opakovaně nesplnil povinnost kontroly klienta, neboť

a) před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že dosáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm.

a) a d) AML zákona, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 téhož zákona [dále je zde pod bodem 1) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

b) před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že dosáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm.

d) AML zákona, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 téhož zákona [dále je zde pod bodem 2) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

c) před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že dosáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm.

b) AML zákona, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 6 písm. a) téhož zákona [dále jsou zde pod body 3) až 5) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce].

- ve výroku III. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) AML zákona 2021, kterého se dopustil tím, že jako osoba, která je realitním zprostředkovatelem, tj. povinná osoba dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) bod 2 AML zákona 2021:

a) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) AML zákona 2021, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 8 písm. a) téhož zákona [dále jsou zde pod body 1) až 4) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce];

b) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 4 AML zákona 2021 ve spojení s ustanovením § 8 odst. 2 písm. a) téhož zákona, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 6 a ustanovením § 8 odst. 8 písm. a) téhož zákona [dále je zde pod bodem 5) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

c) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) a b) AML zákona 2021, v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) bodu 1 a bodu 2 téhož zákona, ve spojení s ustanovením § 8 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona [dále je zde pod bodem 6) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

d) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 8 písm. a) téhož zákona [dále jsou zde pod body 7) až 31) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce];

e) nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 AML zákona 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000

EUR, nepostupoval podle ustanovení § 8 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona [dále jsou zde pod body 32) až 35) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce];

f) nesplnil v době trvání obchodního vztahu se společností Nový domov Úpohlavy s.r.o. povinnost stanovenou v ustanovení § 8 odst. 9 AML zákona 2021 [dále je zde pod bodem 36) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce].

- ve výroku IV. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 odst. 1 písm. b) AML zákona 2021, kterého se dopustil tím, že jako osoba, která je realitním zprostředkovatelem, tj. povinná osoba dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) bod 2 AML zákona 2021:

a) nesplnil povinnost kontroly klienta stanovenou v ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AML zákona 2021, neboť před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že obchod přesáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), b), c) a e) AML zákona 2021 [dále je zde pod bodem 1) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

b) nesplnil povinnost kontroly klienta stanovenou v ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AML zákona 2021, neboť před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že obchod přesáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. b) a c) AML zákona 2021 [dále je zde pod bodem 2) konkrétně popsáno vytýkané jednání žalobce];

c) nesplnil povinnost kontroly klienta stanovenou v ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AML zákona 2021, neboť před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že obchod přesáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona 2021, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 téhož zákona [dále jsou zde pod body 3) až 5) konkrétně popsána vytýkaná jednání žalobce].

- ve výroku V. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021, kterého se dopustil tím, že jako povinná osoba, které je ustanovením § 22 odst. 1 AML zákona 2021 uložena povinnost informovat Finanční analytický úřad o určení kontaktní osoby, neinformovala Finanční analytický úřad o určení kontaktní osoby, nebo o následných změnách ve stanovené lhůtě, přičemž přestupek trval od 1. 1. 2021 do 21. 8. 2023.

- ve výroku VI. byl žalobci za uvedené přestupky uložen podle ustanovení § 44 odst. 2 AML zákona 2021 úhrnný správní trest pokuty ve výši 2.400.000 Kč.

[30] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 13. 1. 2025 blanketní odvolání, které dne 22. 1. 2025 doplnil.

[31] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 2. 2025, č.j. MF-8132/2025-3902-7, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

[32] V odůvodnění tohoto rozhodnutí zrekapituloval žalovaný průběh správního řízení (str. 1 až 5) a shrnul odvolací důvody žalobce (str. 5 a 6), které následně vypořádal. V bodě 3.1. se zabýval námitkou týkající se počtu spáchaných přestupků, v bodě 3.2. námitkou ohledně přestupku nesplnění oznamovací povinnosti podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021 a v bodě 3.3. námitkami týkajícími se výše uložené pokuty.

[33] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání

předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [34] Předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta za několik přestupků podle AML zákona 2020 a 2021.
- [35] Úvodem soud považuje za vhodné uvést, že AML zákon upravuje některá opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu a některá práva a povinnosti osob při uplatňování těchto opatření, přičemž tak činí v návaznosti na právo Evropské unie, a to konkrétně na směrnici Evropského parlamentu a rady (EU) 2015/849, o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (tzv. AML směrnice).
- [36] Dále soud považuje za vhodné zdůraznit, že účelem AML zákona je zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu a vytvoření podmínek pro odhalování takového jednání [ustanovení § 1 AML zákona; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 5. 2020, č.j. 6 Afs 129/2019-55]. K účelu AML opatření lze poukázat např. i na rozsudek SDEU ze dne 17. 1. 2018, CORPORATE COMPANIES s.r.o., proti Ministerstvu financí ČR, ve věci C-676/16, bod 26, dle něhož mají ustanovení AML směrnice *„navýsost preventivní charakter, jelikož na základě zohlednění rizika zavádí soubor preventivních a odrazujících opatření pro účinný boj proti praní peněz a financování terorismu a k ochraně spolehlivosti a integrity finančního systému. Cílem těchto opatření je zabránit těmto činnostem nebo je alespoň co nejvíce omezit tím, že pro tyto účely kladou ve všech fázích těchto činností překážky do cesty osobám, které perou peníze a financují terorismus.“*
- [37] Základní myšlenkou AML úpravy je vymezení exponovaných subjektů – povinných osob, při jejichž činnosti může častěji docházet ke zneužití finančního systému. AML zákon pak těmto povinným osobám ukládá celou řadu povinností, zejména musí identifikovat a kontrolovat klienty, uchovávat dokumentaci a oznamovat podezřelé obchody.
- [38] Institut identifikace klienta upravuje AML zákon v ustanovení § 7, v jehož odst. 1 stanoví, že *povinná osoba provede nejpozději tehdy, kdy je zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1.000 EUR, pokud tento zákon dále nestanoví jinak.* Z komentářové literatury k AML zákonu vyplývá, že *„[j]edním z účelů zákona je uchovávání stop po přesunech majetku, včetně záznamu o tom, od koho a ke komu se daný majetek přesouval. Předpokladem pro zmapování a dohledání původu majetku je existence korektních údajů o konkrétní fyzické osobě, která s majetkem v minulosti disponovala nebo stále disponuje. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby povinná osoba, která s majetkem klienta přijde do styku, a mohly by přes ni tudíž být vyprány nelegální výnosy nebo by v souvislosti s prováděním své činnosti mohla jakoukoliv nelegální aktivitu detekovat, své klienty identifikovala v zákonem stanovených případech, stanoveným způsobem a ve stanoveném rozsahu.“*
- [39] *V případě jednorázového obchodu (§ 4 odst. 1) má povinná osoba za povinnost provést identifikaci klienta před jeho uskutečněním, a to nejpozději v okamžiku, kdy je zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1 000 EUR. Povinná osoba má možnost nastavit si vlastní hranici, od které bude v případě samostatného obchodu provádět identifikaci. Tato hranice by měla vycházet z provedeného hodnocení rizik (§ 21a). Nestanoví-li si tuto hranici, vzniká jí povinnost provést identifikaci automaticky, je-li patrné, že hodnota obchodu dosáhne částky 1 000 EUR.“ (§ 7–29b*

ČÁST DRUHÁ ZÁKLADNÍ POVINNOSTI POVINNÝCH OSOB. In: K. M., J. B. a M. H. *Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-10-30]. ASPI_ID KO253_2008CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.

- [40] Způsob a rozsah provádění identifikace je stanoven v ustanovení § 8 AML zákona. Z odkazované komentářové literatury vyplývá, že „základním principem identifikace klienta podle AMLZ je, že fyzická osoba jednající v daném obchodu či obchodním vztahu musí být (až na zákonem stanovené výjimky) vždy identifikována osobně, tedy ‚tváří v tvář‘. Pokud je klient právnickou osobou nebo svěřenským fondem, provádí se identifikace osobně u každé fyzické osoby, která za ni v daném obchodě jedná, a to vždy nejpozději předtím, než provede první transakci na základě příkazu této konkrétní fyzické osoby (identifikační proces nemusí nutně proběhnout v jeden okamžik). Při identifikaci musí být identifikovaný fyzicky přítomen, nelze ji tedy provádět např. prostřednictvím komunikace přes dálkové komunikační systémy umožňující online videohovor (video call apod.) nebo jiným obdobným způsobem, kde je přítomnost klienta pouze relativní.“
- [41] Podle ustanovení 8 odst. 2 AML zákona 2020: „Při identifikaci klienta, který je
a) fyzickou osobou, povinná osoba identifikační údaje zaznamená a ověří z průkazu totožnosti, jsou-li v něm uvedeny, a dále zaznamená druh a číslo průkazu totožnosti, stát, popřípadě orgán, který jej vydal, a dobu jeho platnosti; současně ověří shodu podoby s vyobrazením v průkazu totožnosti,
b) právnickou osobou, povinná osoba identifikační údaje zaznamená a ověří z dokladu o existenci právnické osoby a v rozsahu podle písmene a) provede identifikaci fyzické osoby, která jejím jménem jedná v daném obchodu; je-li statutárním orgánem, jeho členem nebo ovládající osobou této právnické osoby jiná právnická osoba, zaznamená i její identifikační údaje.“
- [42] AML zákon 2021 v ustanovení § 8 odst. 2 písm. b) stanoví, že „Při identifikaci klienta, který je právnickou osobou, povinná osoba identifikační údaje zaznamená a ověří z dokladu o existenci právnické osoby získaného z důvěryhodného zdroje a v rozsahu podle písmene a) provede identifikaci fyzické osoby, která za právnickou osobu jedná v daném obchodu nebo při vzniku obchodního vztahu.“
- [43] Smyslem těchto ustanovení „je jednoznačné ztotožnění klienta nebo osoby jednající za klienta. Identifikační údaje podle § 5 odst. 1 AMLZ musí povinná osoba zaznamenat a následně tyto údaje uchovávat v souladu s § 16 AMLZ. Zákon stanovuje, jaké údaje mají být zaznamenány, způsob a prostředek pro jejich uložení ale ponechává na povinné osobě. Údaje je tedy možno zaznamenat jejich prostým opsáním do připraveného formuláře, pořídit kopii předkládaných dokladů nebo si určit jiný povinné osobě vyhovující způsob. Ať už ale povinná osoba zvolí jakoukoli metodu, vždy musí zajistit, aby takto zaznamenané údaje bylo možno uchovat a v případě potřeby zpětně vyvolat.“ (viz komentář).
- [44] Podle ustanovení § 8 odst. 3 AML zákona 2020: „V rámci identifikace klienta povinná osoba zjistí a zaznamená, zda klient není politicky exponovanou osobou nebo zda není osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí.“
- [45] Dle komentáře „k tomu, aby byla povinná osoba schopna posoudit, zda se na klienta nevztahuje povinnost zvýšené obezřetnosti spojené s PEP [§ 9, § 13 odst. 4, § 15 odst. 2 a 15 odst. 3 písm. a)], musí již v rámci procesu identifikace zjistit, zda onou osobou klient není. Informaci o tom, zda klient je, či není PEP, musí být opětovně zaznamenána takovým způsobem, aby byla v budoucnu zpětně vyvolatelná a bylo možno ji uchovat v souladu s § 16. Skutečnost, zda je klient PEP, lze

zjistit vlastním šetřením za použití veřejně dostupných zdrojů či prohlášením klienta, případně použitím specializovaných systémů, které jako placenou službu poskytují některé soukromé podnikatelské subjekty. Žádný taxativní seznam PEP aktuálně neexistuje. Obdobně musí povinná osoba při identifikaci, tedy před uskutečněním obchodu nebo před vznikem obchodního vztahu, zjistit, zda vůči konkrétnímu klientovi Česká republika neuplatňuje sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí. Bez této informace by nebyla schopna rozpoznat, zda se nejedná o znaky podezřelého obchodu podle § 6 odst. 2. Vzhledem k charakteru této informace nelze při jejím zjišťování spoléhat na prohlášení klienta, zda vůči němu Česká republika neuplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí. Povinná osoba musí takovou informaci sama aktivně zjišťovat, a to kontrolou údajů o klientovi vůči existujícímu taxativnímu seznamu těchto osob (viz více komentář k § 6 odst. 2).“

[46] Podle ustanovení § 8 odst. 4 AML zákona 2020: *„Je-li klient zastoupen na základě plné moci, provádí se identifikace zmocněnce podle odstavce 2 a dále předložením plné moci; tato plná moc se nevyžaduje, jestliže osoba, která jinak nebyla zmocněna k nakládání s peněžními prostředky na účtu, ukládá na účet hotovost a současně doručuje povinné osobě již vyplněné a oprávněnou osobou podepsané doklady, nebo pouze doručuje doklady, na základě kterých má být uskutečněna dispozice s peněžními prostředky na účtu.“*

[47] Komentář k tomuto ustanovení uvádí, že *„základním principem opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu je zjištění, která konkrétní osoba dává pokyn k manipulaci s majetkem, z tohoto důvodu musí povinná osoba v případě zastoupení na základě plné moci provést identifikaci zmocněnce v rozsahu uvedeném v odstavci 2 tohoto paragrafu. To však neznamená, že by povinná osoba mohla upustit od přesného určení zmocnitele, ten ale již nemusí být identifikován osobně. Postačí, pokud zmocněnec jeho identifikační údaje (§ 5 odst. 1) věrohodným způsobem doloží. Povinná osoba musí tyto údaje zaznamenat. Podmínky a způsob doložení si může povinná osoba určit sama a není vyloučena ani jejich diferenciací v závislosti na jednotlivých produktech. Zmocněnec musí při procesu identifikace předložit titul, na jehož základě zastoupení probíhá, tedy plnou moc. Plná moc se předkládá v originále nebo ověřené kopii [§ 16 odst. 1 písm. f)], přičemž formu ověření zákon neupravuje. Legalizaci, resp. úřední ověření podpisu, zákon nevyžaduje, je však na povinné osobě, zda s přihlédnutím ke své obchodní bezpečnosti v tomto případě nezváží uplatňování přísnějšího opatření (opětovně např. v závislosti na rizikovitosti jednotlivých produktů).“*

[48] V AML zákoně 2021 je tato povinnost formulována obdobně, a to následujícím způsobem v ustanovení § 8 odst. 6: *„Jedná-li za klienta jiná osoba, je tato osoba povinna doložit oprávnění k tomuto jednání, ledaže je oprávnění k jednání zjištělné z veřejného rejstříku. Povinná osoba ověří, zda a v jakém rozsahu je tato osoba oprávněna za klienta jednat.“*

[49] Podle ustanovení § 8 odst. 8 písm. a) a b) AML zákona 2021: *„V rámci identifikace klienta povinná osoba zjistí a zaznamená, zda*
a) klient, fyzická osoba jednající za klienta v daném obchodu nebo obchodním vztahu a jeho skutečný majitel, pokud je povinné osobě znám, není politicky exponovanou osobou nebo osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí, a
b) jiná osoba ve vlastnické nebo řídicí struktuře klienta, pokud je povinné osobě známa, není osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí.“

- [50] Tyto povinnosti byly v AML zákoně 2020 původně obsaženy ve výši citovaném ustanovení § 8 odst. 3. Novelizačním zákonem č. 527/2020 Sb., byly tyto povinnosti zpřesněny a podstatně rozšířeny, což v konečném důsledku rozšířilo i celý proces identifikace. Ke smyslu tohoto ustanovení viz komentář k ustanovení § 8 odst. 3 AML zákona 2020, citovaný výše.
- [51] Podle ustanovení § 8 odst. 9 AML zákona 2021: „*V době trvání obchodního vztahu nebo při dalších obchodech povinná osoba kontroluje platnost a úplnost informací získaných v rámci identifikace a kontroly klienta, důvodnost zjednodušené kontroly klienta nebo výjimky z kontroly klienta a zaznamenává jejich změny. Při stanovení četnosti a rozsahu této kontroly povinná osoba vychází z rizikového profilu klienta.*“
- [52] Podle komentáře: „*Informace získané v rámci identifikace (podle komentovaného ustanovení) a kontroly klienta (§ 9 AMLZ) mají povinné osoby udržovat platné a úplné, nesou tak odpovědnost za jejich správnost. Odstavec 9 komentovaného ustanovení ukládá povinné osobě povinnost v průběhu obchodního vztahu nebo při dalších obchodech s klientem nejenom kontrolovat aktuálnost a úplnost takových údajů, ale také zjištění změny zaznamenat. Kontrola platnosti a úplnosti by se měla týkat zejména identifikačních údajů, informace podle odstavce 6 komentovaného ustanovení, totožnosti skutečného majitele a dalších údajů získávaných při procesu identifikace a provádění kontroly klienta. Konkrétní četnost a rozsah kontroly by se měly odvíjet od rizikovosti konkrétního klienta, resp. rizikového profilu, do kterého ho povinná osoba zařadila. Rizikový profil přitom vyjadřuje míru rizik s klientem souvisejících. Povinná osoba by měla taková rizika řádně posoudit a podle nich rozhodnout, jakým způsobem, jak často a v jakém rozsahu bude chtít změnu doložit.*“
- [53] Podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) AML zákona 2020 pak platí, že „*Povinná osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost identifikace klienta podle § 7.*“ V AML zákoně 2021 je skutková podstata tohoto přestupku formulována totožně, pouze byl odstraněn výslovný odkaz na ustanovení § 7 tohoto zákona.
- [54] Institut kontroly klienta pak upravuje AML zákon v ustanovení § 9, v jehož odstavci 1 pod písm. a) bodem 1. stanoví, že *kontrolu klienta provádí povinná osoba před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah* (pozn. soudu: v AML zákoně zde bylo doplněno „*při naplnění podmínek podle § 7 odst. 1*“) *nejpozději v době, kdy je zřejmé, že dosáhne hodnoty 15.000 EUR nebo vyšší.* V odstavci 1 pod písm. b) pak stanoví, že *kontrolu klienta provádí povinná osoba v situacích, na které se vztahuje povinnost identifikace podle § 7 odst. 2 písm. a) až c)* [resp. jen a) a b), ve znění AML zákona 2021], *a to nejpozději před uskutečněním transakce.*
- [55] Podle ustanovení § 9 odst. 2 AML zákona 2020: „*Kontrola klienta zahrnuje*
a) *získání informací o účelu a zamýšlené povaze obchodu nebo obchodního vztahu,*
b) *zjišťování vlastnické a řídicí struktury klienta a jeho skutečného majitele, pokud je klientem právnická osoba, svěřenský fond nebo jiné právní uspořádání bez právní osobnosti, a přijetí opatření ke zjištění a ověření totožnosti skutečného majitele,*
c) *průběžné sledování obchodního vztahu včetně přezkoumávání obchodů prováděných v průběhu daného vztahu za účelem zjištění, zda obchody jsou v souladu s tím, co je povinné osobě známo o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu,*
d) *přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, a*
e) *v rámci obchodního vztahu s politicky exponovanou osobou též přiměřená opatření ke zjištění původu jejího majetku.*“
- [56] Podle ustanovení § 9 odst. 2 AML zákona 2021: „*Kontrola klienta zahrnuje*

- a) získání a vyhodnocení informací o účelu a zamýšlené povaze obchodu nebo obchodního vztahu a informací o povaze podnikání klienta,
- b) zjištění totožnosti skutečného majitele a přijetí opatření k ověření jeho totožnosti z důvěryhodných zdrojů s tím, že v případě, že klient podléhá povinnosti zápisu do evidence skutečných majitelů nebo obdobného registru, povinná osoba ověří skutečného majitele vždy alespoň z této evidence nebo obdobného registru a jednoho dalšího zdroje, a zjištění, zda skutečný majitel není politicky exponovanou osobou nebo osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,
- c) v případě, že je klientem právnická osoba nebo svěřenský fond, zjištění vlastnické a řídicí struktury klienta, a zjištění, zda osoba v této struktuře není osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,
- d) průběžné sledování obchodního vztahu včetně přezkoumávání obchodů prováděných v průběhu daného vztahu za účelem zjištění, zda obchody jsou v souladu s tím, co je povinné osobě známo o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu,
- e) přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, a
- f) v rámci obchodního vztahu s politicky exponovanou osobou též přiměřená opatření ke zjištění původu jejího majetku.“

[57] Podle ustanovení § 9 odst. 3 AML zákona 2020: „Povinná osoba provádí kontrolu klienta podle odstavce 2 písm. c) a d) v rozsahu potřebném k posouzení možného rizika legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo obchodu. Osobám oprávněným k provádění kontroly plnění povinností podle § 35 odůvodní povinná osoba přiměřenost rozsahu kontroly klienta a doloží způsob jejího provádění nebo ověření splnění podmínek pro zjednodušenou identifikaci a kontrolu klienta podle § 13 nebo pro výjimku z identifikace a kontroly klienta podle § 13a, a to s ohledem na výše uvedená rizika.“

[58] Podle ustanovení § 9 odst. 6 písm. a) AML zákona 2020: „Při provádění kontroly klienta povinná osoba zjišťuje a zaznamenává u skutečného majitele údaje k ověření jeho totožnosti a postup při jeho zjišťování.“

[59] Soud zdůrazňuje, že požadavek na kontrolu klienta vychází z jedné ze základních zásad AML opatření, kterou je zásada „poznej svého klienta“, tedy požadavek, aby povinná osoba měla o klientovi dostatek informací, aby mohla posoudit rizikovost obchodu a aby se nevědomky nepodílela na protiprávní činnosti klienta (viz T., J., V., A. Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, komentář k § 9). Komentářová literatura rovněž uvádí, že „(p)ovinnosti vztahující se ke kontrole klienta podle § 9 odst. 1 a 2 jsou významně moderovány zejména v odst. 3. Na jeho základě povinná osoba může stanovit způsob provádění a rozsah kontroly klienta typově (podle klienta i podle obchodu), případně i individuálně. Rozsah kontroly není záměrně stanoven, řídí se identifikovanými riziky a opatřeními nastavenými k jejich eliminaci. Zjišťované informace o klientovi, o jeho obchodech a dalších činnostech, by tedy měly být relevantní obchodům nebo službám, které klient od povinné osoby požaduje, a měly by poskytovat dostatek informací k posouzení konkrétní situace z hlediska možného zneužití k praní peněz nebo financování terorismu. Je třeba jejich rozsah nastavit především v SVZ na základě svého hodnocení rizik podle typu klienta a podle typu obchodu nebo poskytované služby.“

[60] Soud dále uvádí, že AML zákon předpokládá součinnost klienta, neboť v ustanovení § 9 odst. 7 stanoví, že „klient poskytne povinné osobě informace, které jsou k provedení kontroly nezbytné,

včetně předložení příslušných dokladů.“ V následujícím odstavci pak AML zákon povinnou osobu zmocňuje k pořizování kopií nebo výpisů z předložených dokladů a ke zpracovávání takto získaných informací k naplnění účelu zákona. Žalobce tak byl oprávněn po svých klientech požadovat veškeré informace a podklady, které lze považovat pro posouzení rizikovosti obchodu za nezbytné. Od povinné osoby se požaduje, aby byla na základě zjištěných informací schopna identifikovat a posoudit rizikovost obchodu a případně jej oznámit příslušným orgánům a takový obchod neuskutečnit. AML zákon rovněž neukládá povinným osobám činit opatření, která by byla fakticky či právně neuskutečnitelná nebo v rozporu s rozumným uspořádáním společenských vztahů.

- [61] Soud znovu zdůrazňuje, že úprava celé AML problematiky stojí na zásadě maximální transparentnosti (zásada „*poznej svého klienta*“), jež má co nejvíce omezovat prostor pro legalizování výnosů z trestné činnosti (resp. financování terorismu) prostřednictvím odhalování nestandardních či podezřelých obchodů. Povinné osoby jsou ovšem v tomto směru závislé primárně na údajích, které jim sdělí jejich klienti, a proto je nutné klást důraz právě na rozsah a povahu informací, které povinná osoba po klientech požaduje. Svůj přístup a míru obezřetnosti musí povinná osoba přizpůsobit rizikovosti konkrétního obchodu a ochotě či schopnosti klienta poskytnout požadované informace. Aby však povinná osoba byla vůbec schopna posoudit rizikovost obchodu, resp. klienta, a posoudit, zda si případně nevyžádat i další doplňující informace, případně o obchodu podat oznámení FAÚ nebo jej rovnou neuskutečnit, musí o něm získat náležité informace. Kontrola by podle soudu neměla být plošná a ryze formální, ale individualizovaná a skutečná (v opačném případě by bylo zcela zbytečné zavádět jakákoliv pravidla proti praní špinavých peněz a v tomto ohledu formálně zatěžovat povinné osoby – šlo by o zbytečnou byrokracii bez reálného efektu).
- [62] Podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2020 pak platí, že *„Povinná osoba se dopustí přestupku tím, že opakovaně nesplní povinnost kontroly klienta podle § 9.“* V AML zákoně 2021 je skutková podstata tohoto přestupku formulována totožně, pouze byl odstraněn výslovný odkaz na ustanovení § 9 tohoto zákona a vypuštěno slovo *„opakovaně“*.
- [63] AML zákon 2021 pak dále povinné osobě ukládá v ustanovení § 22 odst. 1 povinnost *určit konkrétního zaměstnance nebo člena statutárního orgánu k plnění oznamovací povinnosti podle § 18 a k zajišťování průběžného styku s Úřadem. O určení této osoby a o případných následných změnách informuje úvěrová nebo finanční instituce a povinná osoba uvedená v § 2 odst. 1 písm. c), d), h) a l) Úřad do 60 dnů ode dne, kdy se stala povinnou osobou, nebo do 30 dnů ode dne, kdy změny nastaly, s uvedením jména, příjmení, pracovního zařazení a údajů pro spojení včetně telefonického a elektronického.*
- [64] Podle komentáře je účelem tohoto ustanovení *„vytvořit dozorovým orgánům možnost, aby mohly mít v pracovních dnech v běžné pracovní době přímé spojení s určenou osobou pracující v rámci povinné osoby. Kontaktní osoba by se tak měla běžně vyskytovat v prostorách povinné osoby, mít okamžitý přístup k informacím a dokladům týkajícím se AML/CFT, být k dispozici v pracovních dnech v běžné pracovní době pro účely kontaktování ze strany dozorového orgánu a v neposlední řadě by měla být dostatečně kvalifikovaná k tomu, aby mohla plnit příslušné povinnosti v kontaktu s FAÚ. Zřejmě z tohoto důvodu zákon výslovně uvádí, že se má jednat o zaměstnance nebo člena statutárního orgánu.“*
- [65] Nesplnění této povinnosti pak bylo přestupkem podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021, podle kterého: *„Povinná osoba, které je v § 22 odst. 1 uložena povinnost informovat Úřad*

o určení kontaktní osoby, se dopustí přestupku tím, že neinformuje o určení kontaktní osoby, nebo o následných změnách ve stanovené lhůtě.“

[66] Výše uvedené odkazy na komentáře k AML zákonu tak dle soudu poskytují odpovědi na námitky žalobce uplatněné v prvním žalobním bodu (v článku I. žaloby). Dle soudu žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v řízení zcela v souladu s požadavky vyplývajícími z cíle právní úpravy a práva EU, jak je soud shrnul výše.

[67] K velmi obecným námitkám, že *„kontrolní postupy finančního orgánu a správní řízení, které mu předcházely, trpěly podstatnými vadami s vlivem na zákonnost výroku rozhodnutí finančního orgánu,“* a že *„kontrolní a rozhodovací procesy neodpovídaly požadavkům řízení spravedlivého, ani řízení vedenému se zřetelem k objektivnímu cíli právní úpravy,“* soud ve stejném duchu obecnosti uvádí, že žádnou z těchto žalobcem vytykánych vad ani při postupu žalovaného, ani při postupu správního orgánu I. stupně neshledal.

[68] Co se týče poukazu žalobce na jeho *„submisivitu“* k právním názorům FAÚ v době kontroly, soud již na tomto místě uvádí (dále viz vypořádání třetího žalobního bodu), že žalobce byl v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, v závěru kontrolního protokolu poučen, že může proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu podat podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) a § 13 kontrolního řádu námitky, a to ve lhůtě 15 kalendářních dnů ode dne doručení kontrolního protokolu. Skutečnost, že žalobce této zákonné možnosti nevyužil, a proti kontrolním zjištěním nebrojil hned na počátku, pak nelze dle soudu vykládat v tom smyslu, že by tato *„submisivita“* měla mít jakýkoli vliv na delikt ní odpovědnost žalobce. Odpovědnost za předmětné přestupky je totiž koncipována jako objektivní, tzn. že se u ní nezjišťuje zavinění a ani případná vstřícnost subjektu obviněného z přestupkového jednání neznamená dle soudu bez dalšího vyvinění se z této odpovědnosti. Tuto *„submisivitu“* tak dle soudu nebyl žalovaný povinen v napadeném rozhodnutí zohlednit, jak namítal žalobce.

[69] K námitkám, že žalovaný rovněž nezohlednil, že *„objektivně konstatace finančního orgánu o domnělém porušování zákona ze strany žalobce nebyly v některých podstatných ohledech věcně správné, resp. nejméně bylo namístě o nich důvodně pochybovat“*, a že kontrolní protokol *„není správný a není způsobilým podkladem pro správní závěry o protiprávní činnosti žalobce“*, soud uvádí, že je sám žalobce tvrdí (viz čl. III žaloby), že proti nesprávnému kontrolnímu protokolu nepodal námitky. Tím se dle soudu žalobce sám připravil o první možnost korekce, dle jeho slov *„nesprávného“*, kontrolního protokolu.

[70] Na okraj soud dodává, že žalobce se ke kontrolnímu protokolu vyjádřil v podání ze dne 29. 8. 2023, přičemž kontrolní orgán dospěl k závěru, že sdělení uvedená v bodech 2, 4, 5, 6 a 7 tohoto podání jsou námitkami proti kontrolním zjištěním uvedeným v kontrolním protokolu. Nicméně přípisem ze dne 26. 9. 2023, č.j. FAU-158863/2023/032, s názvem *„Vypořádání námitek proti kontrolním zjištěním“*, námitky zamítl. Žalobce nicméně v žalobě v čl. III. výslovně uvedl, že finanční orgán dospěl k *„nesprávnému závěru, že sdělení uvedená v bodech 2, 4, 5, 6 a 7 jsou námitkami proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu 108463/2023“* a dodal, že ani proti tomuto *„nesprávnému“* přípisu nenamítal nesprávnost postupu finančního orgánu. V projednávané věci tedy nastala poměrně netypická situace, kdy žalobce dle svých tvrzení a dle svého přesvědčení námitky proti kontrolnímu protokolu nepodal, nicméně kontrolní orgán v jeho podání ze dne 29. 8. 2023 určité námitky shledal, ale neshledal je následně důvodnými. Tento rozpor v posouzení obsahu podání žalobce ze dne 29. 8. 2023 však dle soudu nemá žádný vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí.

- [71] Druhou možností korekce „*nesprávnosti*“ kontrolního protokolu, resp. „*věcné nesprávnosti*“ konstatací finančního orgánu o porušování AML zákona ze strany žalobce pak měl žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V doplnění odvolání ze dne 22. 1. 2025 však žalobce uplatnil pouze tyto námitky: I) nesprávnost – za tu žalobce označil jednak zmatečné stanovení počtu spáchaných přestupků a jednak u přestupku podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021, že jednal od počátku zcela v souladu se zákonnými povinnostmi povinných osob dle AML zákona, neboť tento před rokem 2021, pokud povinná osoba neurčila kontaktní osobu, považoval za tuto osobu statutární orgán dle obchodního rejstříku (a nebyla tak výslovně uložena povinnost určit kontaktní osobu) – str. 2 a 3 doplnění odvolání; II) nezákonnost a nesprávnost výše správního trestu pokuty – str. 3 až 9 doplnění odvolání. Z uvedeného vyplývá, že žalobce v odvolání brojil jen proti výši uložené pokuty a rozporoval naplnění skutkové podstaty přestupku podle AML zákona 2021, který spočíval v nesplnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 22 odst. 1 AML zákona 2021. Tyto námitky pak žalovaný v napadeném rozhodnutí také vypořádal - v bodě 3.1. (str. 6 až 8) se zabýval námitkou týkající se počtu spáchaných přestupků, v bodě 3.2. (str. 8) námitkou ohledně přestupku nesplnění oznamovací povinnosti podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021 a v bodě 3.3. (str. 8 až 10) námitkami týkajícími se výše uložené pokuty. Lze tak dospět k závěru, že žalobce nevyužil ani druhé možnosti korekce, dle jeho slov „*nesprávného*“, kontrolního protokolu.
- [72] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce konkrétní námitky proti obsahu kontrolního protokolu uplatnil až v podané žalobě. K tomu soud uvádí, že cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze obecně vnímat jako třetí instanci správního řízení. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.
- [73] Žalobce měl dle názoru soudu uplatnit námitky proti kontrolnímu protokolu již v průběhu správního řízení, nejpozději v řízení odvolacím, což však neučinil. Soud tak nemůže nahrazovat činnost správního orgánu, a proto se námitkami do kontrolního protokolu blíže nezabýval. V podrobnostech soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43.
- [74] K nesprávnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i k námitce nepřiměřenosti uložené sankce se soud vyjádří dále. K argumentaci žalobce, že správní orgán i po vydání napadeného rozhodnutí pokračoval v činnostech, kterými bránil ve výkonu práv žalobce, když mu za rozumných podmínek neumožnil ve lhůtě pro podání žaloby nahlížení do spisu, ani ze spisu neposkytl kopii, pak soud uvádí, že tento údajný postup žalovaného dle soudu neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani na možnost žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránit, když tento včas v zákonné lhůtě proti němu podal správní žalobu způsobitou věcného projednání soudem.
- [75] Ve druhém žalobním bodu žalobce uplatnil značné množství námitek týkající se „*nesprávnosti*“ kontrolního protokolu. Jak soud uvedl již výše, tak těmi se soud zabývat již nyní zabývat nemůže. Žalobce totiž ve správním řízení konkrétní námitky proti skutkovým závěrům a právnímu hodnocení jednotlivých přestupků (vyjma přestupku podle ustanovení

§ 46 odst. 2 AML zákona 2021, k němuž ale pro změnu nic nenamítl v podané žalobě) nevznsl.

- [76] Ve třetím žalobním bodu žalobce uváděl námitky stran jeho „*submisivitu*“ vůči kontrolním závěrům správního orgánu I. stupně. K těm se soud již vyjádřil výše, a proto již nebude na tomto místě své závěry opakovat.
- [77] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nesprávnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tuto nesprávnost spatřoval v tom, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezohlednil vyjádření žalobce ze dne 13. 12. 2023. Žalobce v tomto podání mimo jiné uvedl, že plně porozuměl vytýkaným věcem a zavedl opatření, aby plnil povinnosti dle zákona v souladu se sdělenými postupy. Uvedl, že většina vytýkaných povinností je již delší dobu z jeho strany řádně a striktně plněna, anebo byla okamžitě po vytčení napravena (např. nahlášení kontaktní osoby). Dále zde upozornil na to, že v regionu je jednou z mála realitních kanceláří, která se opravdu snaží a klade velký důraz na plnění povinností dle AML zákona.
- [78] Jak vyplývá z bodu [307] prvostupňového rozhodnutí, tak správní orgán I. stupně přihlédl jako k polehčující okolnosti ke skutečnosti, že žalobce při provádění kontroly poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost a že z přestupkové minulosti žalobce vyplynulo, že jde o první porušení právních norem v oblasti boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.
- [79] Naopak z prvostupňového rozhodnutí rozhodně nevyplývá, že by správní orgán I. stupně „*uvedenou submisivitu žalobce mu přičetl k tíži, když rozhodnutím finančního orgánu posoudil, že absence věcných námitek znamená uznání a nesporný charakter pochybení vytýkaných finančním orgánem v protokolu 108463/2023,*“ jak namítal žalobce. Takovou úvahu či závěr prvostupňové rozhodnutí neobsahuje. Žalobcova námitka se tedy zcela míjí s obsahem prvostupňového rozhodnutí.
- [80] Soud na druhou stranu uznává, že správní orgán I. stupně se výslovně k argumentaci žalobce uvedené v jeho vyjádření ze dne 13. 12. 2023 v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil. Nicméně s ohledem na to, že se dané podání neobsahovalo žádnou podstatnou argumentaci týkající se buď skutkových zjištění, nebo právního posouzení věci, tak tato dílčí drobná vada prvostupňového rozhodnutí dle soudu nemůže vliv na jeho zákonnost ani na zákonnost v návaznosti na něj vydaného rozhodnutí napadeného. Poukaz žalobce na činnost jiných realitních kanceláří soud nadto hodnotí jako zcela nepřipadný, neboť řízení o přestupku bylo vedeno s žalobcem, nikoli s jinými realitními kancelářemi.
- [81] K námitce, že nesprávnost prvostupňového rozhodnutí spočívá v nedostatečném posouzení otázky míry sankce, neboť správní orgán opřel své úvahy dominantně o konstataci obratu žalobce, který ale nesvědčí skutečnému ekonomickému výsledku podnikání žalobce, soud nejprve uvádí, že ukládání pokut za správní delikty (přestupky), tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování ostatních otázek zákonnosti, jimž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správního uvážení soudní kontrole pouze s určitými omezeními. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil (např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2009, č.j. 9 As 53/2008-60, ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, a

ze dne 14. 12. 2020, č.j. 4 As 230/2020-45). Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2008, č.j. 6 As 48/2007-58). Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 As 64/2005-59, a ze dne 17. 10. 2010, č.j. 1 As 9/2008-156).

- [82] Správní orgán I. stupně se při stanovení výše pokuty nejprve zabýval vlivem změny právní úpravy AML zákona na právní jednání žalobce a posuzování trestnosti činu a vyhodnotil, která právní úprava je pro žalobce příznivější. Přihlédl k objektu přestupků, způsobu jejich spáchání a k jejich následkům. Za přítěžující okolnost považoval dlouhodobost působení stěžovatele na trhu a také rizikovost oblasti obchodu s nemovitostmi. Jako k polehčující okolnosti přihlédl (jak již bylo uvedeno výše) k tomu, že žalobce poskytoval při provádění kontroly součinnost a že jde o jeho první porušení zákona AML. Vzhledem k tomu, že se jednalo o souběh 5 přestupků, postupoval při stanovení výše pokuty v souladu s absorpční zásadou. První přestupek, kterého se žalobce dopustil 10 skutky, byl spáchán za účinnosti AML zákona 2020. Stejně jako druhý hromadný přestupek, který sestával z 5 dílčích jednání. Třetí přestupek, kterého se žalobce dopustil 36 skutky, stejně jako čtvrtý přestupek, které se žalobce dopustil 5 skutky, pak bych spáchán za účinnosti AML zákona 2021. Pátý trvajících přestupek, kterého se žalobce dopustil 1 skutkem trvajícím od 1. 1. 2021 do 21. 8. 2023, byl rovněž spáchán za účinnosti AML zákona 2021. Dle AML zákona 2020 horní hranice sazby pro pokutu za předmětné přestupky činila 1.000.000 Kč; dle AML zákona 2021 činila 10.000.000 Kč (resp. 1.000.000 Kč pro přestupek podle ustanovení § 46 odst. 2 AML zákona 2021). Za přísněji trestné proto správní orgán I. stupně považoval třetí a čtvrtý žalobcem spáchaný přestupek. Za nejzávažnější pak označil přestupek podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) AML zákona 2021, neboť se jej žalobce dopustil 36 skutky (v prvostupňovém rozhodnutí nepřesně uvedeno „*přestupky*“). Přestupky poté rozdělil na jednotlivá jednání (realizované obchody) podle toho, za účinnosti jakého znění zákona byly spáchány. Vzhledem k tomu, že 4 ze závadových obchodů (cca $\frac{1}{4}$ z celkových 18 obchodů) byla realizovaná za účinnosti AML zákona 2020 a 14 závadových obchodů (cca $\frac{3}{4}$ z celkových 18 obchodů) byla realizována za účinnosti AML zákona 2021, stanovil pokutu v rozmezí druhé až čtvrté čtvrtiny, tj. v rozmezí 1.250.001 Kč až 5.000.000 Kč. Následně poměřil hodnotou realizovaných obchodů (hodnota všech 18 obchodů činila celkem 114.624.500 Kč), přičemž hodnota obchodů realizovaných za účinnosti AML zákona 2020 byla 25.005.180 Kč a hodnota obchodů realizovaných za účinnosti AML zákona 2021 byla 89.619.320 Kč; průměrná hodnota obchodu realizovaného za AML zákona 2020 činila 6.251.295 Kč a průměrná hodnota obchodu realizovaného za AML zákona 2021 činila 6.893.794 Kč. Jelikož se průměrná hodnota obchodu realizovaného za účinnosti obou zákonů pohybovala v jednotkách milionů korun, tak stanovil správní orgán I. stupně pokutu v rozmezí druhé čtvrtiny, tj. v rozmezí 1.250.001 Kč až 2.500.000 Kč. Po přihlédnutí k přítěžujícím okolnostem a k míře významu zákonem chráněného zájmu (reprezentovanou maximální

možnou sazbou pokuty) shledal, že je na místě uložit pokutu na horní hranici zvoleného intervalu od 1.250.001 Kč do 2.500.000 Kč. Vzhledem k zjištěným polehčujícím okolnostem rozhodl o uložení pokuty ve výši 2.400.000 Kč (24 % ze zákonem stanovené horní hranice sazby pokuty 10.000.000 Kč). Dále přihlédl k výši čistého obratu a aktivům žalobce, když vycházel z účetní závěrky žalobce za roky 2021 a 2022. Dospěl k závěru, že žalobce disponuje prostředky k uhrazení pokuty, když její výměra 2.400.000 Kč odpovídá 10,17 % hodnoty čistého obratu žalobce za rok 2021 a 11,55 % hodnoty čistého obratu žalobce za rok 2021. Závěrem správní orgán I. stupně poukázal na to, že se nejednalo o jednorázová, nahodila pochybení, ale o systematické neplnění povinností stanovených AML zákonem. Výši uložené pokuty rovněž porovnal se svou rozhodovací sankční praxí.

[83] Soud má na základě uvedené rekapitulace obsahu prvostupňového rozhodnutí za to, že správní orgán I. stupně podrobně, strukturovaně a transparentně vysvětlil, jak k výši pokuty dospěl, když se zcela logicky zaměřil zejména na rozdělení obchodů (přestupků) realizovaných (spáchaných) za účinnosti AML zákona 2020 a AML zákona 2021. Dle soudu bylo rovněž oprávněně jako přítěžující okolnost označeno dlouhodobé a rozsáhlé působení žalobce na trhu s nemovitostmi, neboť s ohledem na dlouholetou praxi žalobce a předmět jeho podnikání od něj lze vyžadovat nejen vyšší míru znalosti povinností stanovených mu zákonem AML, ale také vyšší míru obezřetnosti a pečlivosti při jejich plnění.

[84] Z žalobcem odkazovaného rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2024, č.j. 10 Ads 140/2014-58, vyplývá, že správní orgány mají posuzovat vícero skutečností – zisk, obrat, aktiva atd., které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu (srov. bod [28] tohoto rozsudku). Dle soudu platí, že pokud by byl reflektován pouze nízký zisk/ztráta, resp. slovy žalobce „*ekonomický skutečný výsledek podnikání*“, tak by to vedlo k absurdnímu závěru, že pokutu nelze vůbec uložit. Daný subjekt by mohl postupovat účelově, a mít např. vysoký obrat a současně nízký zisk, resp. nízký ekonomický výsledek podnikání. Hodnotil-li tedy správní orgán I. stupně zisk/ztrátu společně s obratem, nepostupoval dle soudu správní orgán I. stupně nezákonně. Nadto, jak vyplývá z bodů [336] až [339] prvostupňového rozhodnutí, správní orgán zohlednil nejen výši čistého obratu, ale i aktiva (v rozdělení na dlouhodobý hmotný majetek a oběžná aktiva sestávající z peněžních prostředků v pokladně a peněžních prostředků na účtech) a hospodářský výsledek žalobce, čímž získal řádnou představu o ekonomické síle žalobce. To, že při posuzování přiměřenosti pokuty správní orgán zohlednil i zisk žalobce, vyplývá z bodů [339] prvostupňového rozhodnutí, v němž je výslovně uvedeno, že „*na základě informací o výši obratu, aktivech a hospodářském výsledku obviněné společnosti došel správní orgán k závěru, že obviněná společnost disponuje prostředky k uhrazení pokuty, když její výměra 2 400 000 Kč odpovídá 10,17 % hodnoty čistého obratu obviněné společnosti za rok 2021 a 11,55 % hodnoty čistého obratu obviněné společnosti za rok 2022.*“

[85] Závěrem k tomuto žalobnímu bodu soud připomíná, že pokuta uložená za předmětný přestupek plní vždy více funkcí, a to vedle funkce preventivní zejména represivní, která je dána ze samé podstaty povahy pokuty jako trestu (v tomto případě negativního zásahu do majetkové sféry) za nežádoucí jednání. Uložená pokuta musí být pro pachatele citelná, jelikož v opačném případě by trestání postrádalo jakéhokoli smyslu (např. rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2010, č.j. 7 As 27/2010-66, č. 2246/2011 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2015, č.j. 4 As 53/2015-26).

[86] Námitky uvedené ve čtvrtém žalobním bodu tak soud rovněž neshledal důvodnými.

- [87] V pátém žalobním bodu pak soud namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že námitky zde uvedené jsou v převážné míře opakováním námitek již vznesených v předchozích žalobních bodech, soud odkazuje na jejich vypořádání u příslušných žalobních bodů.
- [88] Pouze pro přehled věci k námitce nepřiměřenosti uložené sankce dodává, že žalovaný se otázkou přiměřenosti sankce zabýval na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že žalobce dezinterpretuje rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 Ads 140/2014-58. Dále vyslovil nesouhlas s argumentem žalobce, že FAÚ při posuzování schopnosti žalobce uhradit uloženou pokutu vycházel pouze z hodnoty peněžních prostředků na účtech žalobce, neboť FAÚ odkázal také na hodnotu aktiv celkem, výši dlouhodobého majetku, výši oběžných aktiv (jejichž součástí jsou i peněžní prostředky na účtech), čistý obrát a výsledek hospodaření po zdanění (zisk/ztráta). Není tedy dle soudu pravdou, že by tuto otázku žalovaný zcela opomenul, jak namítal žalobce v podané žalobě.
- [89] K námitce, že žalovaný zcela opomenul skutečnost, že žalobce cíle boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování neohrozil, soud uvádí, že žalobce opomíjí, že skutkové podstaty předmětných přestupků jsou formulovány jako ohrožovací, tzn. že vznik skutečného následku není k naplnění skutkové podstaty přestupku nutný. Podstatou ohrožovacího přestupku je, že k jeho dokonání postačuje ohrožení chráněného zájmu. Pro účely trestního práva (k němuž lze v případě správního trestání přihlídnout) jsou ohrožovací delikty definovány tak, že „*k jejich dokonání postačuje pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jejich následek spočívá ve vyvolání situace, při níž hrozí reálné nebezpečí, a chybí jen jeden nebo několik málo aktů k tomu, aby nastala porucha, k níž vyvolaný stav směřuje*“ (Š., P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768). Ohrožovací následek znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí. Poruchový následek pak znamená již přímý zásah objektu přestupku. (viz rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2015, č.j. 8 As 50/2015-39).
- [90] Správní orgán I. stupně tak zcela správně identifikoval předmětné přestupky jako ohrožovací (srov. bod [308] prvostupňového rozhodnutí, když prostřednictvím ohrožení individuální objektu, kdy žalobce nesplněním předmětným povinností dle AML zákona 2020 a 2021 nemohl naplnit smysl a účel tohoto zákona, tj. zabránit zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, a svou nečinností nevytvořil podmínky pro odhalování takového jednání. V bodech [309] až [313] pak správní orgán I. stupně podrobně popsal, jaké jednání žalobce znamenalo nesplnění té které povinnosti dle AML zákona 2020 a 2021.
- [91] Žalobce dále namítal, že žalovaný dále nezohlednil, že hodnota obchodu spočívajícího toliko v uzavření rezervační smlouvy nemůže být oceněna v částce hodnoty prodávané nemovitosti. Soud k této námitce uvádí, že tato námitka se dle jeho názoru zcela míjí s posouzením otázky přiměřenosti uložené sankce.
- [92] Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány při stanovení výše pokuty zohlednily kritéria potřebná pro její individualizaci, postupovaly v souladu se zásadami pro ukládání správních trestů, jejich úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Nepřekročily meze správního uvážení a pokutu uložily v zákonném rozmezí. Rovněž se zabývaly tím, zda pokuta není pro žalobce likvidační. Dle soudu není uložená pokuta zjevně nepřiměřená vzhledem k okolnostem případu, neboť se jedná o

pokutu adekvátní a spravedlivou, která odpovídá závažnosti a počtu spáchaných přestupků (skutků).

- [93] K námitce žalobce, že v daném případě nebyl objektivně důvod odmítnout uskutečnění obchodu nebo odmítnout dokonce navázání obchodního vztahu, ani oznámit podezřelý obchod podle ustanovení § 18 AML zákona 2021, soud uvádí, že žalovaný poukaz na žalobcem citovaný postup vyslovil v závěru svého rozhodnutí při vypořádání žalobcovy odvolací námitky, že FAÚ nezohlednil, že kontrolované období bylo zasaženo pandemií Covid-19, v důsledku čehož byla práce realitních makléřů značně stížena a nebylo zcela jednoduché dodržovat povinnosti stanovené AML legislativou. Žalovaným vyslovil své úvahy dle soudu ve zcela hypotetické rovině.
- [94] Ani pátý žalobní bod soud neshledal důvodným.
- [95] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
- [96] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.